

Inhoud

<i>Dankwoord</i>	9
1. Wij kunnen het niet, maar God kan het wel	11
2. Hij zal vergoeden wat het leven je heeft afgenomen	19
3. De lange weg naar gebedsverhoring	29
4. Sta op, pak op, en loop	39
5. We kunnen dit oplossen	49
6. IK BEN met jou in de storm	59
7. Hij geeft de blinden zicht	69
8. De stem waar zelfs het graf aan gehoorzaamt	79
9. Ten volle betaald	91
10. Hij zag en geloofde	99
11. Ontbijt met Jezus	109
12. Geloof alleen	121
<i>Gespreksvragen</i>	131
<i>Eindnoten</i>	181

1. Wij kunnen het niet, maar God kan het wel

‘Ik ben maar alleen, en ik stel niet zo veel voor.’

We zaten al bijna een uur te praten toen ze dat zei. We hadden twee koppen ziekenhuiskoffie weggewerkt, slootwater uit een apparaat dat duidelijk zijn beste tijd gehad had. Zij met een zoetje, ik met poedermelk. Het was een tenger vrouwtje. Geen make-up, haar doffe haar een warboel. Haar T-shirt wijd en vol kreukels. Ik vroeg me af of ze erin geslapen had. Ze roerde grondig, waarbij ze het plastic stokje in het rond draaide totdat haar drankje veranderd was in een draaikolk – net als de emoties die door haar lijf gierden. Wervelende, eindeloos rondcirkelende gevoelens van hulpeloosheid.

Haar zeventienjarige zoon, die op dat moment twee deuren en vijftig meter verderop op de intensive care lag, worstelde al een jaar met een drugsverslaving – en misschien zelfs langer. Hij was door een auto-ongeluk in het ziekenhuis terechtgekomen. Na vier dagen gedwongen afkicken hunkerde hij naar pillen die de artsen hem niet wilden geven. Ze hadden hem zelfs aan zijn bed vastgebonden.

De moeder had bijna een uur nodig om mij te vertellen wat ik zojuist in één paragraaf heb samengevat. Ze kon haar verhaal niet vertellen zonder in snikken uit te barsten en diep te

zuchten, en af en toe vlamde haar woede op wanneer ze het had over haar ex-man, die al bijna een jaar zijn gezicht niet had laten zien en geen alimentatie betaalde. Ook deze week schitterde hij door afwezigheid. Hij had altijd wel een smoesje. Uiteindelijk was de moeder het zelf gaan geloven: 'Ik ben maar alleen, en ik stel niet zo veel voor.'

Ze klemde haar handen zo stevig rond het piepschuim bekertje dat ik bang was dat het zou barsten.

Herken je haar gevoel? Heb je die neerwaartse spiraal zelf ervaren? Ben je ervan overtuigd dat niemand geïnteresseerd is, dat niemand je kan helpen, dat niemand naar je luistert of je roep om hulp zelfs maar hoort?

Als je dat gevoel kent, ben je niet alleen. Ik bedoel niet dat je niet alleen staat in je gevoel. Ik bedoel dat je niet alleen bent. Punt. Dat rauwe, duistere gevoel van eenzaamheid en machteloosheid? Dat hoeft niet zo te blijven. Als jij denkt dat het van jou afhangt en dat jij niet zo veel voorstelt, heb ik je iets te vertellen.

Of beter gezegd: de apostel Johannes heeft je iets te vertellen – verhalen die de moeite van het overdenken waard zijn. Hij heeft een tapijt van wonderen geweven die 'zijn opgeschreven opdat u gelooft dat Jezus de messias is, de Zoon van God, en opdat u door te geloven leeft door zijn naam'. (Johannes 20:31)

Levengevend geloof! Dat is waar Johannes het over wil hebben. Overvloedig, onwankelbaar en veerkrachtig geloof. Als wij geloven, ontstaat er leven. We vinden een kracht die verder gaat dan onze eigen kracht. We volbrengen werk dat ons eigen kunnen te boven gaat. We zien oplossingen die onze eigen wijsheid overstijgen.

Geloof is niet een of ander eerbetoon aan een goddelijk wezen. Geloof ontstaat wanneer wij ons vertrouwen op God stellen. Het is een beslissing om volkomen afhankelijk te zijn van de kracht van een levende, liefhebbende Verlosser.

Overeenkomstig de mate waarin we dat doen, ontvangen we dat 'leven door zijn naam'. Dat is het doel van de wonderen. Johannes doet verslag van bovennatuurlijke tekenen, die allemaal bedoeld zijn om deze belofte kracht bij te zetten: jij en ik zijn nooit, maar dan ook nooit alleen. Was dat niet een van de laatste beloften van Christus? Voordat Hij naar de hemel ging, verzekerde Hij zijn vrienden: 'Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld.' (Matteüs 28:20)

Deze woorden moeten alle verschil gemaakt hebben voor Johannes.

Stel je de bejaarde apostel eens voor, terwijl hij deze verhalen vertelt. Hij is een oude man geworden. Zijn haren grijs en zijn huid gerimpeld. Maar zijn ogen zijn vol hoop en met zijn lach verlicht hij de hele kamer. Hij is de geestelijk leider van een groepje volgelingen van Jezus in Efeze. Hij vindt het heerlijk om te vertellen – en zij vinden het heerlijk om te horen – over die dag zo'n zes decennia geleden, vijftienhonderd kilometer verderop, toen Jezus hem uitnodigde om zijn visnet achter te laten en Hem te volgen. Dat deed Johannes.

Net als Petrus, Andreas en Jakobus. Zij zijn inmiddels overleden. Zij hebben hun missie lang geleden al voltooid en hun leven afgelegd. Alleen Johannes is nog over.

En Johannes, die waarschijnlijk wel beseft dat zijn einde nadert, neemt nog één laatste taak op zich. Het evangelie van Marcus wordt overal verspreid. Matteüs en Lucas hebben hun beschrijving van het leven van Jezus afgerond. Johannes wil hetzelfde doen. Alleen zijn evangelie is anders. Johannes zal verhalen vertellen die de anderen niet verteld hebben, en details toevoegen aan de verhalen die zij wel hebben verteld. Hij bouwt zijn evangelie op rond een aantal 'tekenen'.

Hij neemt ons mee naar Kana om wijn te proeven en vervolgens naar Kafarnaüm om te zien hoe een vader de zoon omhelst die zeker zou zijn gestorven. We voelen het geweld

van de storm op het Meer van Galilea en horen het gemompel van een hongerige menigte op een heuvel. We zien een verlamde opstaan en een blinde opkijken. Voordat Johannes zijn evangelie afsluit, heeft hij ons meegenomen naar twee begraafplaatsen en naar één kruis, en ons uitgenodigd om aanwezig te zijn bij een ontbijt dat het leven van een van de apostelen veranderde. De wonderen die Johannes heeft uitgekozen variëren van een bruiloft die op een ramp dreigt uit te lopen tot een gewelddadige executie, van lege magen tot vervlogen dromen, van opgegeven hoop tot begraven vrienden. En het is belangrijk, o zo belangrijk, dat we deze tekenen interpreteren zoals Johannes' bedoeling was – niet als passages uit een geschiedenisboek, maar als glimpjes van Gods grote verhaal.

Al deze gebeurtenissen samen vormen één stem, die jou oproept je blik te heffen en je hart te openen voor de mogelijkheid – de werkelijkheid, zelfs – dat alle macht in het universum in handen is van Degene die het goed met jou voorheeft en die jou hoop wil geven.

Johannes schreef ze op, niet om ons te imponeren, maar om ons aan te sporen niet alleen te geloven in de goddelijkheid van Christus, maar ook in de liefdevolle aanwezigheid van Christus. De boodschap van deze verzameling wonderen is niet te missen: God heeft het onder controle! Denk je dat het van jou afhangt en dat jij niet veel voorstelt? Onzin. God kan jou dragen.

Jij bent sterker dan je denkt omdat God dichterbij is dan je beseft.

Jezus raakte wonden aan. Hij sprak woorden van hoop. Levens werden beter. Zegeningen werden uitgestort. Zijn wonderen gingen veel verder dan alleen het wonder zelf. Ze verkondigden een boodschap van liefde en tederheid: 'Ik ben erbij. Het raakt Mij.'

Als Jezus zijn goddelijkheid had willen bewijzen, had Hij zomaar uit het niets een zwerm vogels tevoorschijn kunnen roepen, of bomen ontwortelen en van vleugels voorzien. Hij had beekjes in watervallen kunnen veranderen en stenen in lieveheersbeestjes. Dat was genoeg geweest om zijn macht te demonstreren. Maar Jezus wilde dat wij meer zouden zien. Hij wilde onze ogen openen voor een wonderwerkende God die liefheeft, die betrokken is en die ons te hulp komt.

Hebben we die boodschap vandaag niet nodig?

Dit boek zag het levenslicht tijdens een lockdown. Ik heb het afgerond in de periode dat het coronavirus rondwaarde. Toen ik een aantal maanden geleden begon met schrijven, hadden de meeste mensen nog nooit van COVID-19 gehoord. Termen als 'social distancing' en 'zo min mogelijk reisdin- gingen' waren misschien terug te vinden in draaiboeken, maar maakten geen deel uit van ons dagelijks taalgebruik. Dat is allemaal veranderd. Op het moment dat ik dit schrijf, hebben miljoenen mensen zich verschanst in appartementen, huizen, blokhutten en andere bouwsels.

Deze crisis verergerde een al wijdverbreide epidemie van eenzaamheid en depressie. Onderzoek heeft uitgewezen dat eenzaamheid net zo slecht is voor je gezondheid als het roken van vijftien sigaretten per dag. Het kan leiden tot dementie of Alzheimer, hartkwalen, een verzwakt immuunsysteem en een kortere levensverwachting.¹

De administratieve afdeling van een van de grootste zie- kenhuizen in Amerika stelt dat eenzaamheid een belangrijke oorzaak is van overvolle eerstehulpafdelingen. Het Parkland Hospital in Dallas, Texas, deed deze schokkende ontdekking toen ze zochten naar manieren om de doorloop van patiënten te bevorderen. Onderzoekers analyseerden data en stelden een lijst op van grootverbruikers van medische zorg. Ze vonden gegevens van tachtig patiënten die in twaalf maanden tijd 5139

bezoekjes brachten aan vier verschillende eerstehulpafdelingen, wat het systeem meer dan 14 miljoen dollar kostte.

Toen ze de namen van deze draaideur-patiënten hadden achterhaald, stelden ze teams samen om bij deze mensen op bezoek te gaan en de reden van hun overvloedige bezoekjes vast te stellen. Hun conclusie? Eenzaamheid. Armoede en voedselgebrek speelden ook een rol, maar de doorslaggevende factor was een gevoel van eenzaamheid. De eerste hulp bood aandacht, vriendelijkheid en zorg. Vandaar de talloze bezoekjes. Deze mensen wilden weten dat iemand om ze gaf.²

Willen we dat niet allemaal? De apostel Johannes wilde dat we zouden weten dat er iemand om ons geeft. Hij wilde dat wij dat zouden geloven, dat we ons vertrouwen volkomen zouden stellen op de kracht van deze liefhebbende God.

Mijn leven voelt leeg. Interesseert dat God eigenlijk wel?

Ik sta voor een gigantische uitdaging. Zal God me helpen?

Als het leven donker wordt en er een storm opsteekt, heeft Hij dat dan in de gaten?

Ik sta op de drempel van de dood. Zal Hij me helpen?

Het antwoord dat we vinden in de levengevende wonderen uit het evangelie van Johannes is een oorverdovend *ja*. Heb je van deze wonderen gehoord? Geloof je in een Jezus die niet alleen macht heeft, maar ook een vurige liefde voor de zwakke en gewonde mensen op deze wereld? Denk je dat Hij genoeg om je geeft om je op te zoeken in de eenzame wachtkamers, de afkickcentra en de verpleeghuizen van dit leven?

Een tijdje terug maakte ik een wandeling met twee van mijn favoriete metgezellen: mijn drie-en-half jaar oude kleindochter Rosie en mijn trouwe hond Andy.

Andy vindt het geweldig om op onderzoek uit te gaan in een droge rivierbedding in de buurt van ons huis. En Rosie vindt het geweldig om achter hem aan te lopen. Ze denkt dat zij overal kan komen waar hij komt. En als ik aanbied om haar

te helpen, wimpelt ze dat af. Het is nogal een portret, dat meisje – ze lijkt wel wat op haar oma. Dus Andy ging voorop. Rosie scharrelde achter hem aan en ik probeerde hen bij te houden.

Andy hoorde een krekel, ergens in de struiken, en hij dook er middenin. Rosie dacht dat zij dat ook kon. Andy rende dwars door de bosjes heen, maar Rosie bleef steken. De takken schaafden haar huid en ze begon te huilen.

‘Papa Max! Wil je me helpen?’

Wat denk je dat ik deed? Ik deed wat jij gedaan zou hebben. Ik stapte de struiken in en stak mijn handen uit. Zij hief haar armpjes en liet zich door mij optillen.

God zal hetzelfde doen voor jou. Je bent nooit alleen. Je zit nooit zonder hulp, nooit zonder hoop.

Jij en ik verlangen naar iemand die ons tegemoetkomt in de puinhoop van het leven. We hunkeren ernaar om te geloven in een levende, liefhebbende, wonderwerkende God die geen moment aarzelt, maar de doornstruiken van onze wereld instapt en ons eruit tilt.

Als dat jouw verlangen is, kijk dan eens goed naar de woorden van Johannes en de wonderen van Jezus, en ontdek zelf of ze krachtig genoeg zijn om het beoogde doel bereiken: ‘Dat u gelooft dat Jezus de messias is, de Zoon van God, en opdat u door te geloven leeft door zijn naam.’ (Johannes 20:31)